

Никола Живановић

УСАМЉЕНОСТ

Залепио се живот за мене
Не тиче га се бол, моја воља
Не носи успех ни промене
Није у мени већ само споља

Смрт је у мене ушла до сржи
У крв, у мисли црне и хладне
Живот ме само споља задржи,
Ухвати, кад под њом бих да паднем.

УСАМЉЕНОСТ

Полицајци су ме тражили дуго,
Звали моје пријатеље, ишли од дома до дома
И најзад су ме нашли на непознатој адреси
Да би ми јавили да су те после шкрипе кочница и лома
Одвезли у пластичној кеси.

Била је забава код мене,
Долазили су пријатељи, седели око камина.

Доводили су своје лепе и учене жене,
Пустили су да погледом прелазим преко њихових облина.
Остали смо до касно, уз пиће и дебату.
Тад је зазвонио телефон. Позвали су ме да ми јаве:
Нашли су те у пружу и у блату
На десној обали Саве.

Славили смо мој успех у мојој кристалној кули,
Ласкали су ми, хвалили мој друштвени престиж
Смешкао сам се на то, чисто да не разорим варку.
Тад смо укључили вести
И чули:
Неки те је лудак искасапио у парку

Куповао сам скупа пића,
Проводи су били све бољи,
Све више су ме радовали
Незвани и непознати гости.
Дошао је и поштар и донео писмо од твојих
Два реда: Умрла си просто
Од старости.

Сад седим сам за столом и листам старе књиге
Потом угасим светло и мислим у тишини,
Док напади кашља постају болни и чести,
И дан ближи крају, ноћ се све дужом чини,
А о теби одавно нема никаквих вести.

СВЕ ПАРЕ ПРОСЈАЦИМА

Дугове имај у сваком кафићу,
Све што је цабе то се радо прима,
Остани увек на још једном пићу,
Чим имаш паре дај их просјацима.

Због чега би ти новац био вредан?
Нека га вредним сматра ко га има.

Од тебе неће добити ниједан
Динар. Све паре даћеш просјацима.

Од свога рада нећеш бити богат,
Па то што имаш расподели свима,
А са тим просјак неће бити просјак.
Све паре нека иду просјацима.

Ко жели да је богат и да има
Све што пожели, све собом да носи,
Нека све паре преда просјацима
И нек са њима седне, нека проси.

ЛЕПОТИЦА И ЗВЕР

Сада је све у реду
Мада понекад стењем у сну
Гребем чаршаве у грчу
Понекад чак и вриснем али
То више није онај крик

Нема ничега херојског
У томе што ме и сада волиш
Што ме спасаваш свакодневно
Када пригушиш у мени
Неки стари непотрошени бес

Све уморнији су ти прсти
Док ми пузе кроз косу
Све лакше губиш наду
Кад кажем грубу реч

Ускоро ћеш отићи
И опет остаћу сам
Отићи ћеш, не више лепотица
Али ја тек тада сасвим звер.